

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] indítványozó a IV/598-1/2017. sz. átiratra a Kúria Pfv.IV.21/33/2016/5. számú ítéletével (elsőfokú ügyszám: Székesfehérvári Törvényszék 27.P.21.240/2014/26, másodfokú ügyszám: Fővárosi Ítéltábla I.Pf.21.355/2015/4/II.) szemben **továbbra is kérem** annak megállapítását, hogy a fenti ítélet, valamint az első- és másodfokú ítélet az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, e végzések alaptörvény-ellenesek és kérem a támadott ítélet és az első- és másodfokú ítélet megsemmisítését.

Az átiratra tekintettel az alábbiakra mutatok rá.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § -ra – és az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára alapozom.

Továbbra is fenntartom, hogy az ítéletek Magyarország Alaptörvényének következő rendelkezéseit sértik:

- sértült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok **részrehajlás nélkül, tisztességes módon** és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint **kötelesek döntéseiket indokolni**; ugyanígy sértült ugyane cikk (2) bekezdése, mely szerint mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.,
- sértült a VI. cikk (1) bekezdése, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák, ugyanígy sértült a II. cikk, melynek értelmében az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.
- sértült a B) cikk (1), melynek értelmében Magyarország független, demokratikus jogállam,
- sértült a Q) cikk (2) bekezdése, mely szerint Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját és (3) bekezdése, mely szerint Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

Indokaim a következők. Az ítéletek az indítványozó azon keresetét utasítják el, hogy kártérítést kaphasson azért, mert az alperesi bíróságok törvényellenesen szűkítették kapcsolattartási jogát, valamint kérelmét késedelmesen bírálták el, továbbá végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét nem bírálták el.

Álláspontom szerint az ítéleti érvelés és maga a döntés is sérti a fent írt alapjogaimat. **Álláspontom szerint a lent írt sérelem hasonlóan súlyos és alapjogaimat közvetlenül érintő, mint a visszaható hatályú jogalkotás, így hivatkozható a B) cikk.** A XXIV. cikk és a VI. cikk fenti rendelkezései az alapüggyel közvetlen összefüggésben vannak és alapvető alkotmányjogi kérdést vetnek fel.

A részrehajlás, az indoklási kötelezettség megszegése teljes mértékben tetten érhető. A tisztességes eljárás hiánya teljes mértékben tetten érhető és bizonyított.

A Tisztelt Alkotmánybíróság II/504/2012. sz. határozatában kifejtette, hogy az Alaptörvény a magánszférát szélesebb körben védi, mint az előző Alkotmány, és nemcsak a magánlakás és a magántitok, hanem a magán- és családi élet, az otthon és a kapcsolattartás is védett. Ennélfogva eddig alkotmánybírói gyakorlat nem alakulhatott ki a magánélet és a jó hírnév alapjoga körében. Ennélfogva a jelen ügyben felvetett kérdés az Abtv. 29. § szerinti alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, és az sem vitatható, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet panaszol beadványom.

A Tisztelt Alkotmánybíróság II/504/2012. sz. határozatában kifejtette, hogy az Alaptörvény a magánszférát szélesebb körben védi, mint az előző Alkotmány, és nemcsak a magánlakás és a magántitok, hanem a magán- és családi élet, az otthon és a kapcsolattartás is védett. Ennélfogva eddig alkotmánybírói gyakorlat nem alakulhatott ki a családi élet, illetve a kapcsolattartás alapjogai körében. Abban a vonatkozásban sem alakult még ki alkotmánybírói gyakorlat, hogy milyen kapcsolat áll fenn az Alaptörvény VI. cikk (1) szerinti családi élet tiszteletben tartásához fűződő alanyi jog és a XV. (5) szerinti

intézményvédelmi kötelezettség között. Ennélfogva a jelen ügyben felvetett kérdés az Abtv. 29. § szerinti alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, és az sem vitatható, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet panaszol beadványom.

Álláspontom szerint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében írt jogom sérül az által, ha a kapcsolattartás szabályozása folytán nem élhetek kellően széles körben a kapcsolattartási jogommal, a gyermeket csak ritkán láthatom, nem alakulhat ki a gyermek és a külön élő szülő között megfelelő szülő-gyermek viszony a kapcsolattartás szükössége folytán. A rendszerint kéthetenként egy hétvégére, jelen ügyben még emellett a köztes héten egy további napra szorítókozó folyamatos kapcsolattartás nyilvánvalóan nem alkalmas arra, hogy a gyermek és a szülő között valóban meghitt kapcsolat jöhessen létre. Ettől a felismeréstől vezetve hozta a jogalkotó a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet (Gyer.) 27. § (4) bekezdésében foglalt szabályt, amely szerint az időszakos kapcsolattartás célja a különélő szülővel való huzamosabb együttlét.

Álláspontunk szerint e szabálynak alkotmányos jelentősége van, ennek sérelme sérti az Alaptörvény fent hivatkozott VI. cikk (1) bekezdését, de ezzel összefüggésben az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdésében foglalt kötelezettséget is a gyermek és a család védelmére, hiszen a gyermek egészséges fejlődése érdekében is szükség van a huzamosabb együttlétet biztosító időszakos kapcsolattartásra. Maga a Gyer. 33. § (2) is akként fogalmaz, hogy a gyermek fejlődését veszélyezteti, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett a kapcsolattartást rendező egyezségben, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatban foglaltaknak önhibájából ismételtelen nem, vagy nem megfelelően tesz eleget, és ezáltal nem biztosítja a zavartalan kapcsolattartást. Sérti továbbá az Alaptörvény L cikk (1) bekezdését is, az abban foglalt családvédelmi kötelezettséget, hiszen az L cikk (1) alapján a család alapja a szülő-gyermek viszony, az Alaptörvény nem tartalmaz olyan megszorítást, hogy csak az együtt élő szülő és a gyermek viszonya tekintetében. Így tehát a család védelmének kötelmét sérti az a hatósági határozat, amely nem biztosítja kellőképpen a kapcsolattartást.

A 995/B/1990. AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette: „[a] gyermek ember, akit minden olyan alkotmányos alapvető jog megillet, mint mindenki mást, de ahhoz, hogy a jogok teljességével képes legyen élni, biztosítani kell számára az életkorának megfelelő minden feltételt felnőtté válásához” Habár a fentieket az Alkotmánybíróság a gyermek tartására vonatkozó szabályokkal összefüggésben mondta ki, de 394/B/2006. AB határozatában az Alkotmánybíróság már azt is kimondta, hogy a felnőtté váláshoz szükséges feltételek körébe nem csak az anyagi, hanem lelki, szellemi, erkölcsi feltételek is beletartoznak, köztük a gyermek különélő szülőjével való kapcsolattartása (kialakítása, fenntartása) is.

Sérül továbbá az időszakos kapcsolattartás időtartamának szükítésével az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdése is, ugyanis így Magyarország nemzetközi kötelezettségvállalásait sérti meg. Egyrészt az 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény 3. cikk 1. bekezdés szerinti szabályt sértik a végzések, hiszen a gyermek érdeke nem az, hogy összevont csoportban üljön foglalkozás nélkül az óvodában, hanem az, hogy az erre időt biztosítani tudó szülőjével tölthesse az idejét. Sértik a végzések továbbá ugyanezen Egyezmény 9. cikk 3. pontját, amely személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést ír elő a különélő szülővel is, amely kapcsolat nyilvánvalóan nem korlátozódhat szük kapcsolattartásra.

Emellett előadom, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága is több esetben megfogalmazta, hogy a kapcsolattartástól való elesés olyan jogsérelem, amely kárigényt is megalapoz: így hivatkozom a 2011. június 14-én Németh Zoltánnak Magyarország elleni ügyében (Application no. 29436/05) hozott döntésre, melyben az Emberi Jogok Európai Bírósága leszögezte, hogy:

- a családi élethez füződő jog körébe tartozik a kapcsolattartás joga, ahogy azt a Bíróság már kimondta a Monory v. Románia és Magyarország, no. 71099/01, ügyben, 2005. április 5-én született ítéletében (ítélet 40. pont: 40. The Court notes, firstly, that the mutual enjoyment by parent and child of each other's company constitutes a fundamental element of "family life" within the meaning of Article 8 of

the Convention (see, among other authorities, Monory v. Romania and Hungary, no. 71099/01, § 70, 5 April 2005)).

- a hatóságoknak az ügy egyedi sajátosságait is szemmel tartva mindent meg kell tenniük annak érdekében, hogy a kapcsolattartási joggal a különélő szülő élni tudjon (44. pont: „What is decisive is whether the national authorities have taken all necessary steps to facilitate reunion as can reasonably be demanded in the special circumstances of each case (see Glaser v. the United Kingdom, cited above, § 66.)”).

Az időszakos kapcsolattartás szűkebb időtartamban való értelmezése, mivel a fenti nemzetközi jogi kötelezettségvállalásokat sérti, sérti egyúttal az Alaptörvény a B) cikk (1) bekezdését is, ugyanis a III./1499/2013. AB határozat ugyanis a következőket mondja ki:

„[29] Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése azt a kötelezettséget rója az államra, hogy nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítsa a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

[30] E rendelkezés megfelel az előző Alkotmány 7. § (1) bekezdésében foglalt szabálynak, ezért az Alkotmánybíróság a 13/2013. (VI. 17.) AB határozat Indokolásának [33] bekezdésében foglaltak szerint figyelembe vette az erre vonatkozó korábbi gyakorlatát. Az 7/2005. (III. 31.) AB határozatban a testület rámutatott arra, hogy a jogállamiság alkotmányos elve [Alkotmány 2. § (1) bekezdés, jelenleg: Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés] jelenti egyrészt a jogalanyok belső jognak (az Alkotmánynak és az alkotmányos jogszabályoknak) való alávetettségét, másrészt a magyar állam által vállalt nemzetközi jogi kötelezettségeknek való megfelelést. A jogállamiság tételéhez képest az Alkotmány 7. § (1) bekezdése speciális alkotmányos rendelkezés, amely a belső jogi rendelkezések és a vállalt nemzetközi kötelezettségek egymáshoz való viszonyát rendezi. A nemzetközi kötelezettségvállalás végrehajtása (adott esetben a szükséges jogalkotási feladat teljesítése) a jogállamiságot, ezen belül a nemzetközi jogi kötelezettségek jóhiszemű teljesítését magába foglaló Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből, valamint a nemzetközi jog és belső jog összhangját megkövetelő 7. § (1) bekezdésből fakadó köteletség, amely attól a pillanattól fennáll, amikortól a nemzetközi szerződés (nemzetközi jogi értelemben) kötelezi Magyarországot [ABH 2005, 83, 85–87.].

[31] A nemzetközi szerződésben vállalt kötelezettség megszegése tehát nem csupán az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdésével, de a jogállamiságot biztosító B) cikk (1) bekezdésével is ellentétes. Figyelemmel arra, hogy jogszabály az Alaptörvénnyel nem lehet ellentétes [Alaptörvény T) cikk (3) bekezdés], a Q) cikk (2) bekezdésének, illetve a B) cikk (1) bekezdésének sérelme miatt a nemzetközi jogba ütköző belső jogszabályt főszabály szerint az Alkotmánybíróságnak meg kellene semmisítenie.”

Ezzel a jogállamiság és a nemzetközi jogi normák betartására vonatkozó követelményeket is megsértették.

Álláspontom szerint a Kúria érdemben nem indokolta meg döntését, különösen a részletes felülvizsgálati kérelmem tükrében nem - **melynek felvetéseire reagálnia kellett volna, de nem tette - ekként a Kúria ítélete sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1)- (2) bekezdéseit. Az, hogy a Kúria egyes „bíróinak” magánvéleménye, hogy egyetért az alsóbbrendű bíróságokkal, nem minősül indoklásnak, amíg nem mondja meg, miért.**

Az Alkotmánybíróság főtítkárának „ügyfőllérő” magánvéleményen kívül semminek se tekinthető állításával ellentétben, ezek olyan jogsértések, amelyek az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartoznak. Még ha eddig ilyet – a „gyakorlatuk – ami érdemi vizsgálat nélküli lepasszolást jelent” szerint nem is tárgyaltak, és ha valamelyik kérelmezett rész önmagában nem is lenne helytálló (erről itt szó sincs) akkor sem lehet az egész kérelmet elutasítani, és a többi pontban felsorolt jogsértések miatti eljárást nem lefolytatni – ahogy ezt a trükköt korábban jó néhányszor eljátszották már, visszaélve a fellebbezés lehetőségének hiányával. A visszaélésszerű „joggyakorlat” befejezésére szólítom el fel a főtítkárt, és jelzem, a korábbi elnökük két ügyemben – ahol ugyanezen trükköt használva nem folytatták le az eljárást - nem tudta megmondani, hogy mi is hiányzik a panaszomból, amiket ennek ellenére elutasítottak - mondván „hiányos”.

Budapest, 2017. április 6.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/598-2/2017

Érkezett:

2017 ÁPR 19.

Példány:

3

Kezelőiroda:

Melléklet:

0

db

[Handwritten signature]